

Mieczysław Góra

Sulejów - Piaski, woj. piotrkowskie. Stanowisko 4

Informator Archeologiczny : badania 13, 190

1979

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

- jeszcze jedna faza rozwojowa kościoła, występująca jako druga,
- budowla przykościelna - ossuarium.

Ustalono poziom posadowienia fundamentów kościoła, które średnio występują na głębokości 1,6 m od powierzchni posadzki. Zbadane zostało cmentarzysko przykościelne. Wyeksplorowano łącznie 55 grobów regularnych oraz kilkadziesiąt skupisk kostnych. Skupiska te są niewątpliwie o wiele starsze niż pochówki regularne, niezakłócone. Połowę odkrytych grobów stanowią groby kobiet. Badania antropologiczne wykazały charakter dynarsko-alepski z przewagą elementu armenoidalnego. Populacja ta występuje w coraz większym odsetku na terytorium Polski Zachodniej, co najmniej już od XV wieku.

SULEJÓW-PIASKI
woj. piotrkowskie
Stanowisko 4

Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne
w Łodzi

Badania prowadził mgr Mieczysław Góra. Finansował WKZ w Piotrkowie Trybunalskim. Pierwszy sezon badań. Osada otwarta z okresu wczesnego średniowiecza / 2 połowa IX w. - X w. /.

Stanowisko położone jest na prawym brzegu / 3 m wysokości / dawnego starorzecza rzeki Pilicy, na nieregularnym cyplu o powierzchni około 1 ha. Osadę odkrył w 1974 r. mgr Marcin Gąsior.

Prace wykopaliskowe są kontynuacją szeroko zakrojonych badań rejonu Sulejowa.

Badania o charakterze ratowniczym objęły obszar piaśnicy około 3,5 ara założonej w 1979 r. przez pracowników rolnych SKR Podklasztorze. Wokół piaśnicy znaleziono 12 jam wczesnośredniowiecznych, w tym 5 jam mieszkalnych. Były to dość duże obiekty wypełnione smoliciście czarną ziemią z resztkami węgla drzewnych. W planie tworzyły duże elipsy o wymiarach średnio 2 x 3 m i głębokości do 90 cm od powierzchni ziemi. Podobne obiekty mieszkalne występowały na pobliskiej osadzie obronnej z VII-IX wieku w Barkowicach Mokrych. Jamy mieszkalne zawierały dużą ilość ułamków naczyń glinianych, przepalone kości zwierzęce, polepę, gwoździe żelazne, nieokreślone przedmioty żelazne, dwa fragmenty kołowych ostrzałów z piaskowca, dużą ilość żużla żelaznego z zawartością żelaza / z jęczyczkami żelaza /. Obecność dużej ilości żużla żelaznego, w niektórych jamach skłania do wstępnej interpretacji tego obiektu, wskazując na produkcyjny charakter osady. Materiał ceramiczny pozwala datować stanowisko na 2 połowę IX w. - X w.

Badania będą kontynuowane.

SZARBIA, gm. Skalbmierz
woj. kieleckie
Stanowisko I

patrz
okresy brązu